

Жив якось один дядечко

Костянтин Хмара

Жив якось один дядечко

Жив якось один дядечко. І цьому дядечку дуже подобалися молоді дівчата. Точніше навіть не молоді дівчата, а молоденькі. І навіть не молоденькі дівчата, а маленькі дівчатка. Йому хотілося доторкатися до них, гладити, а далі навіть сказати страшно. У нього була дружина і троє дітей. Але всі три – хлопчики. І він захотів, щоб народилася дівчинка. Але у нього знову народився хлопчик. А потім ще і ще. Так народилося у нього аж дванадцятро хлопчиків. Це до вже наявних трьох хлопчиків. А це клопоти, турботи, а потім відразу і стрес. А час спливав.

Від цього йому ще більше хотілося торкатися і гладити маленьку дівчинку. Навіть малесеньку. І ось, нарешті народилася в нього дочка. І тільки-но народилася у цього дядечка дівчинка, так відразу і стала йому подобатися. Йому хотілося торкатися до неї, гладити її, а далі навіть сказати страшно, чого хотілося цьому дядечку. Тітонька, дружина цього дядечка готувала їсти, прибирала, прала, купала дітей. А дядечко, коли тітонька-його дружина купала хлопчиків сидів під телевизором. А лише-нь тітонька-його дружина починала купати дівчинку, увесь час шукав привід увійти до ванни і подивитися. То за кремом заходив, то за ножицями, то просто в дзеркало подивитися. А тітонька його дружина якимось чином вираховувала, що дядечку подобається, але якось не так подобається, їх маленька дочка, тому вона почала обурюватися. І тим більше, коли дядечко сам схотів купати крихітку-доньку, — навіть кричати почала і з ванни вигнала. Дядечко тоді вийшов, але злість затаїв. Після того тітонька його дружина три рази випадково трохи не отруїлася, двічі її звідкись ледве не прибило цеглиною, і один раз сама ледь не задушилася. Але коли вона трохи не душилася, але не додушилася, а залишилася живою, вона якийсь час хворіла і дядечку довелося самому готувати їсти, прати і дітей купати. Втім, до останнього справа не дійшла, тому що йому набридло готувати їсти і прати і тоді він викликав бабусю. А про маленьку дівчинку поки залишалося тільки мріяти. А час спливав.

Після цього дядечко вирішив, що йому тепер повинні подобатися тільки чужі маленькі дівчатка. І стали вони з тітонькою його дружиною жити щасливо, і ніхто вже навіть подумати не міг, які у дядечка нехороші бажання, і вже тим більше які жахливі у нього плани. А плани у нього вже з'явилися. Щодня він ходив до будівлі школи на сусідній вулиці і вичікував там, сподіваючись, що котрась маленька дівчинка вийде за територію двору. Тоді він візьме її за ручку і поведе до скверу поряд зі школою. А потім поведе на алею усквері, а потім – в хаші бузку на алеї. І лише наступного ранку, а може через тиждень, а якщо пощастить йому, але дуже не пощастить дівчинці, то й через місяць, а може і більше, дівчинку знайдуть. А може, і знайдуть не дівчинку, точніше не всю одразу, а тільки цю саму ручку. Але для цього потрібен дуже гострий інструмент, — ніж або сокирка, або хоча б пилка. А таких інструментів у дядечка не було. Та й не

планував він так уже обов'язково розрізати чи розпилювати дівчинку. Йому хотілося тільки торкатися, гладити. Йому подобалися маленькі довірливі й наївні дівчатка. Коли він тільки заходився думати про це і мріяти, одразу було видно, що йому, і справді, подобаються його думки і мрії. Але час вже взагалі линяв не відомо куди! ...

І ось одного разу повертався він з роботи і, як завжди, зупинився в сквері біля школи в надії підстерегти яку-небудь самотню маленьку дівчинку. Але всі маленькі дівчатка йшли додому хто з мамою-татом, хто з бабусею-дідусям, хто з братом-сестрою, а Аллочка з сусіднього під'їзду навіть з сусідською тіткою, яку мама Алки умовила сьогодні забрати своє дитя, оскільки сама була чимось страшенно зайнята. Таким чином, зустріти маленьку дівчинку, а при цьому ще й самотню виявилось ох як важко. Але дядечко вирішив усе ж почекати ще, не можна ж так просто здаватися, якщо є мрія, мета, треба досягти її, чого б це не коштувало. "Якщо тільки схочу, то й нагору скочу", пригадав дядечко слова прислів'я. І одразу ж пригадав слова з пісні – "Ми рождени, чтоб сказку сделать биль'ю", — це попередня цитата, яка з казки була, навіяла. А що, якийсь чи то давньоримський чи старогрецький а може староруський або кельтський або готський чи то політик, чи то оратор, а може філософ чи полководець хвилі перекричати або переговорити, а може бути і перешепотіти (припустимо, вправа така) намагався для чогось там і чогось усе-таки досяг. Наперекір усьому. Отже і мені треба добиватися і досягну". Так подумав дядечко і це його підбадьорило. І залишився він і далі вичікувати і підстерігати безвинну жертву.

І ось, на його величезну радість, дядечко побачив маленьку дівчинку, що йшла самотньо. Вона була трошки ніби чимось засмучена. Дядечко не знав, що дівчинка засмучена тим, що з нею ніхто не хоче дружити. Тому що вона була злим, грубим іневрівноваженим дівчиськом. І дружити з нею для інших дітлахів було не лише не привабливим, але навіть не можливим. Батьки в неї пили, брати, сестри — хто наркоманив, хто крав, хто путанив (і брати, між іншим теж, а не лише сестри) а хто й сидів уже в місцях не надто віддалених. У батьків їх було багато. Але не тому що батьки дівчинки хотіли народити хлопчика замість дівчаток або навпаки (як дядечко), і не тому що хотіли заселити все місто своїми родичами з підступною метою в майбутньому захопити землю. Ні, мама дівчинки народження кожної дитини аргументувала просто — "так вийшло". Ось і вийшла дівчинка ця, яка одна йшла додому, злою, грубою і невихованою. Тому і йшла одна.

Дядечко, як побачив її, одразу ж за нею ув'язався. Дівчинка зі школи пішла до скверу, зі скверу – до парку, з парку – на бульвар, з бульвару – на площу подивитися. Хотіла навіть захопившись піти в оперу, але передумала. Та й що там цікавого? Пішла вона знову до скверу, потім – знову до парку, і далі знову по вже пройденому маршруту. Тут дядечко навіть не витримав, вже темніти почало, пора б затягти дівчинку куди-небудь в безлюдне місце і вчинити задумане. Руки у дядечка тремтіли від нетерпіння, а очі горіли, як у скаженого. Вірна, до речі, ознака усіляких різних дядечок з нехорошими бажаннями.

Так от, набриднуло дядечку туди сюди за шмаркачкою якоюсь як на мотузочку

бігати. Побачив він, що поруч нікого немає, вибіг із засідки своєї, схопив її за комір і потяг у кущі, бурчачи: "Годі вештатися, давай додому чеши, до татка з мамкою". Дівчинка, звичайно, не чекала такого повороту подій і відразу вся навіть остовпіла. Тому дядечку вдалося затягти її в кущі подалі від людей. Але як тільки затяг він її в нетрі глухі, дівчинка вчепилася зубами в його ніс, руками – у волосся, а ногами почала бити по колінах і туди, куди у фільмах бачила, та як брати-сестри говорили в бесідах далебі не задушевних. Дядечку, звичайно ж це страшенно не сподобалося, більше навіть, ніж блудіння дівчиська містом. Він пригадав, що у нього в кишені ніжик складаний, вихопив його і тут вже міг прийти дівчинці кінець. Але дівчинка відпустила дядечкові ніс і волосся, схопила свій портфель і витягла з нього. .. о жах, серп. Гострий, як бритва. Схопила і, загарчавши, почала махати ним перед дядечковим носом. У дядечка в очах посіріло. А дівчинка знову потягнулася до портфеля і витягла з нього вже... молот. У дядечка в очах почорніло. Не вистачало ще так безглуздо здохнути. І через що, і через кого? Через якесь дівчисько ненормальне, яка невідомо що до школи тягає. Навішати б її батькам гарненько, щоб стежили за дитям своїм – де вештається та що з собою тягає. І що тепер робити? Приріже-приб'є це диво малолітнє, і оком не моргне. І знайдуть його тільки наступного ранку, а може через тиждень, а то й через місяць, а може, взагалі не знайдуть. А може і знайдуть не дядечка, точніше не всього відразу, а лише ручки-ніжки окремо. Дуже гострий інструмент у неї, до біса, є – серп.

Зрозумів дядечко, що пора звалювати. Та хіба втечеш від такої? Дівчинка виявляється, ще й бігала, як негри на дистанціях. Як не намагався втекти дядечко, все ніяк не міг. Він до скверу – й вона за ним, він – до парку, і вона за ним. Тоді вирішив дядечко бігти на вокзал. Може, пощастить, застрибне в якусь електричку чи товарняк (у кіно ж застрибують), та й врятується як небудь від цієї дівчинки жахливої. А завтра вранці іншим поїздом додому повернеться. Але й дівчинка рвонула за ним.

І тут наша історія могла б закінчитися. Причому сумно. Для дядечка. Можна було б тоді вигадати дуже повчальний епілог. Що, мовляв, не можна дорослим дядечкам мріяти про маленьких дівчаток. Хай краще мріють про тітоньок або, хоча б про дядечкок, ну, загалом, про себе подібних. Але не про дівчаток. Та й не про хлопчиків. Тільки про себе подібних. Але... Втім вийде й повчальний фінал! Повчальний для батьків. Щоб дівчаток виховували добре. Щоб не дозволяли гуляти одним. Та, в принципі, і щоб думали, чи потрібно стільки дітей народжувати, а потім пити горілку і злитися на цих самих дітей, тим самим їх роблячи злими. Загалом фінал цієї історії у будь-якому випадку сумний. Яка тут різниця для кого він більш сумний. Важливо, що сумний в цілому для суспільства. Але не відволікатимемося від дядечка з дівчинкою. Щоб не пропустити найважливішого.

Так от, дядечко втікає, а дівчинка не відстає. Він петляє по рейках, долає шлагбауми, підкорює вершини (мостів), і дівчинка не відстає, теж петляє, долає і підкорює. І вийшла б досить таки зворушлива картина ... спортивна навіть. Та враз звідки не візьмись та й з'явився потяг. Раз і все! І припинилася безглузда гонка по залізничних коліях. І перестало битися серце войовничої у своєму гніві першоклашки.

Залишилася на залізничному полотні тільки яскраво-червона пляма – як не крути, а абстракція і годі! Безглуздо якось усе закінчилося.

Пішов дядечко додому.

Але на платформі залишився лежати портфель. А на ньому – відбитки пальчиків дядечка, який дівчаток маленьких любив. Точніше не так любив, як хотів любити. І скільки громадян не вертіли розгублено портфель у руках запитуючи "Чий же портфель, чи не нашого дівча?", а все одно сліди дядечка на портфелі залишилися. Тому і затримали дядечка до з'ясування, а потім заарештували, а потім засудили, а вже після і зовсім у в'язницю посадили.

А час спливав.

Поступово всі жителі міста з міста повиїжджали і стали жителями інших міст. І тато вбитої дівчинки теж хотів виїхати подалі з міста, де була вбита його дочка, але мама вбитої дівчинки навпаки не хотіла виїжджати з міста, де жила їх дочка. Не залишилося вже в місті ні пошти, ні телеграфу, ні магазинів, ні банків, нічого. Залишилися тільки дядечко, яку мотав строк у в'язниці, охоронець, який йому готував, прав та прибирав, і дівчачі тато з мамою. Тато дівчинки влаштувався на три роботи і дві підробки в іншому місті, рано вранці виїжджав, майже під ранок повертався. Щоб уранці знову виїхати на роботу. Мама дівчинки готувала, прала і прибирала. Але тато дівчинки убієнної стільки роботи нагріб зовсім не з жадібності. І не від маніакальної працьовитості якоїсь. Злочинця у в'язниці треба утримувати, він хоча й злочинець, а все ж таки право має. Окрім нього і його дружини – мами дівчинки убієнної в місті нікого не було. Ну хіба що охоронець, але скільки там у нього грошей? А татові дівчинки якраз після вбивства дочки сон приснився. У ньому діва Марія-заступниця в костюмі Джавахарлала Неру закликала його піклуватися про всіх чад Божіх, і воздасться тоді на небесах. Тому і старався, горбатився тато дівчинки, працюючи на чотирьох. Щоб воздалося.